

Sygnatura akt VI Ka 709/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **9 września 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Bożena Żywiół.

Protokolant Karolina Drzazga

przy udziale oskarżyciela skarbowego G. S.

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2016 r.

sprawy M. P. ur. (...) w G.

syna F. i B.

oskarżonego z art. 57§1 kks w zw. z art. 9§3 kks

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 29 lutego 2016 r. sygnatura akt IX W 916/14

na mocy art. 437 §1 kpk, art. 636 §2 kpk w zw. z art. 113 §1 kks

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa połowę wydatków za postępowanie odwoławcze w kwocie 10 (dziesięć) złotych, obciążając nimi w pozostałej części Skarb Państwa i wymierza oskarżonemu opłatę za II instancję w kwocie 400 (czteryście) złotych.

VI Ka 709/16

UZASADNIENIE

sporządzone na wniosek oskarżyciela publicznego – (...) Urzędu Skarbowego w G.

Oskarżyciel publiczny zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 29 lutego 2016r., sygn. akt IX W 916/14, na niekorzyść oskarżonego M. P., w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze.

Zarzucił rażąco niewspółmierność kary grzywny wymierzonej oskarżonemu w stosunku do okoliczności wpływających na wymiar grzywny za wykroczenie skarbowe, a to: rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaju i stopnia naruszenia ciężącego na sprawcy obowiązku finansowego.

Stawiając taki zarzut apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w kwocie 10.000 zł.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutu i wniosku apelacji.

Rozważając argumentację wskazaną przez skarżącego sąd odwoławczy zauważa, że częściowo odwołał się on do okoliczności stanowiących ustawowe znamiona wykroczenia przypisanego oskarżonemu /nieuiszczenie w terminie należności podatkowej, przejawianie uporczywości w niepłaceniu podatku/, a przecież skoro okoliczności te stanowią o bycie samego czynu zabronionego, to ich wystąpienia nie można jednocześnie powoływać jako czynników wpływających na wymierzenie surowszej kary.

Co do zasady można się natomiast zgodzić z tezą, że im większa kwota nieterminowych wpłat z tytułu podatku, tym wysokość wymierzonej za to kary grzywny powinna być wyższa. Jednak determinowanie tym czynnikiem wysokości kary grzywny w sposób automatyczny stanowiłoby zbyt uproszczenie i nie realizowałoby zasady indywidualizacji kary. Waga czynu polegającego na uszczupleniu należności podatkowych Skarbu Państwa oceniana być przecież powinna także przez pryzmat długości okresu zwłoki. Patrząc z tego punktu widzenia wskazać należy, że oskarżony uchylał się od obowiązku terminowego odprowadzania podatku przez 12 miesięcy, jednak należność za 7 miesięcy została uiszczona z niewielkim opóźnieniem, od kilku do kilkunastu dni, a w pozostałym zakresie – do 4 miesięcy. Jak ustalił sąd pierwszej instancji całość należności została przez oskarżonego uiszczona przed zakończeniem postępowania przed tym sądem, wraz z odsetkami.

W tym stanie rzeczy miarkować należy stopień naruszenia interesów fiskalnych państwa. Rzeczywiste konsekwencje uiszczenia należności z taką zwłoką nie mogą być uznane za bardzo daleko idące.

Oskarżonemu przypisano działanie z zamiarem ewentualnym, oskarżony nie był dotąd karany, przyznał się do zarzuczonego mu czynu, czynił – zakończone sukcesem – starania o naprawienie szkody.

Wszystkie powyższe okoliczności winny, w ocenie sądu odwoławczego, istotnie wpływać na złagodzenie kary.

Sąd Rejonowy mając to na uwadze, a także bacząc na sytuację majątkową i osobistą oskarżonego, trafnie uznał, że wystarczające dla osiągnięcia celów kary będzie wymierzenie oskarżonemu grzywny w kwocie 4.000 zł. Oskarżony z uwagi na dotychczasowy sposób życia, w tym pozytywny stosunek do obowiązujących go norm prawa podatkowego / do tej pory obowiązkom takim nie uchybił/, jawi się jako osoba, względem której wystarczającą dla wypełnienia założeń prewencyjnych będzie dolegliwość ekonomiczna na poziomie wskazanym przez sąd pierwszej instancji.

Z tego powodu apelacja oskarżyciela publicznego nie została uwzględniona, co rzutowało na zawarte w wyroku sądu odwoławczego rozstrzygnięcie o wydatkach postępowania przed sądem II instancji.